

----- Doorgestuurd bericht -----

Onderwerp: Wet op de Partneralimentatie
Datum: Wed, 28 Dec 2016 21:22:35 +0100
Van: Riny van Melzen <hmvanmelzen@ziggo.nl>
Aan: cie.vj@tweedekamer.nl
CC: marnieuw@dds.nl

Geachte minister, Kamerleden,

N.a.v. Het nieuwe wetsvoorstel voor partner alimentaties vertel ik u graag hierbij mijn verhaal. Uw streven is om vrouwen sneller zelfstandig en uit de bijstand te krijgen. Ik zou achter dit plan kunnen staan als zowel arbeid als zorg eerlijk tussen de partners verdeeld zou zijn. Helaas is dit beeld nog volkomen onrealistisch. Hiervoor moet nog een grote slag geslagen worden.

Ik ben een vrouw van 54 jaar. 5 jaar geleden heeft mijn ex-echtgenoot mij verlaten. Hij stond niet open voor een gesprek. Laat staan voor herstel van de relatie.

Ik ben jong getrouwd. Ik was net 21. Mijn echtgenoot had een goede baan. Nadat ik mijn HAVO had afgerond ben ik gaan werken om een financiële bijdrage te leveren aan ons leven samen. We kregen na een aantal jaren 2 kinderen. Mijn man en ik kozen er samen voor dat hij bleef werken en ik thuis zou blijven voor de kinderen. Mijn ex-echtgenoot vond dit vanzelfsprekend. Zelf had ik voor voor deze keuze drie argumenten:

Doordat ik niet had verder gestudeerd bleef mijn inkomen laag.

Mijn man was niet bereid om zorgtaken over te nemen.

Ik wil mijn kinderen niet door vreemden laten opvoeden

Ik zorgde (graag en met liefde) voor de kinderen. Mijn ex-echtgenoot maakte carrière zonder enige barrière van verplichting voor kinderen en andere zorgtaken. Ik heb geen gebruik gemaakt van gemeenschapsgeld om mijn kinderen naar de crèche te brengen.

Nadat mijn jongste kind naar school ging ben ik in de avonduren eerst mijn VWO gaan halen en heb daarna een universitaire studie gedaan. Ik was op mijn 45e afgestudeerd. Ik heb heel veel sollicitatiebrieven gestuurd passend bij mijn studie en interesse. Allemaal afwijzingen. Ik ben nooit uitgenodigd voor een gesprek. Mijn CV was steeds heel goed maar ik paste niet in het profiel. Lees: ik was te oud en had geen werkervaring.

Ik heb allerlei kleine baantjes opgepakt en ben later uiteindelijk secretaresse geworden. Het salaris staat niet in verhouding met het salaris dat mijn ex-echtgenoot inmiddels verdiende.

Ik ben onvrijwillig gescheiden. Mijn mooie gezin is uit elkaar. Ik moest uit het huis waar ik al 29 jaar heb gewoond. Ik ben enorm aan inkomen achteruitgegaan. Ik heb de volledige zorg voor de kinderen en ondersteunde hen financieel totdat zij waren afgestudeerd. Ik heb het niet slecht maar moet mijn levensonderhoud financieren.

Vanwege het aankomende wetsvoorstel heeft de mediator het aantal jaren partneralimentatie gemaximeerd. Stel dat de pensioendatum door de overheid wordt verhoogd, dan krijg ik gedurende een tijd geen alimentatie en geen pensioen. Er is geen realistisch kans op een flitsende carrière op mijn leeftijd. In het nieuwe wetsvoorstel zal deze periode langer gaan duren. Daarnaast heb ik onvoldoende pensioen op kunnen bouwen waardoor ik op mijn 67e jaar wederom flink in inkomen achteruit zal gaan.

Twee maanden na het vertrek van mijn ex-echtgenoot werd bij mij uitgezaaide eierstokkanker geconstateerd. Ik had alleen de emotionele en financiële zorg voor mijn kinderen. Na een jaar werd mijn salaris gekort.

Mijn ex-echtgenoot heeft bewust voor deze situatie gekozen. Hij is bij zijn vriendin ingetrokken. Zij heeft geen kinderen. Samen hebben zij nu een huishouden met 2 ruime inkomens.

Gedurende een groot aantal huwelijksjaren is er in volle vertrouwen een taakverdeling gemaakt binnen ons gezin. De taakverdeling heeft tot gevolg dat er voldoende gelegenheid voor mijn ex-echtgenoot is geschapen om zijn inkomen te laten groeien. De consequentie voor mijzelf was een verlaging van kansen op de arbeidsmarkt en geen opbouw van mijn pensioen. Omdat deze taakverdeling door beide partijen zijn gemaakt zullen beide partijen de lusten en de lasten ook gezamenlijk moeten delen. De praktijk na de scheiding is echter voor mij niet anders dan de meeste vrouwen. Mijn verantwoordelijkheid is vergroot. Mijn inkomen is sterk afgenomen. Op mijn leeftijd is de kans op verbetering zeer klein.

Ik verzoek u mijn verhaal mee te nemen in uw overwegingen voor het aannemen van de initiatiefwet. Naar mijn mening is dit de verkeerde route naar economische zelfstandigheid voor vrouwen. Er is pas economische zelfstandigheid voor vrouwen als mannen hun verantwoording gaan nemen voor de zorgtaken. Tot die tijd is er geen sprake van eerlijke verdeling van kansen. Wanneer daar aandacht aan wordt besteed zal er vanzelf geen behoefte aan alimentatie meer zijn.

Met vriendelijke groet,

Riny van Melzen